

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa E.K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Okręgowemu Inspektoratowi Służby Więziennej
w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 października 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje ze środków Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w (...)) na rzecz adwokat I.K.P. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 lipca 2017 r. Sąd Okręgowy w K. zasądził od pozwanego Skarbu Państwa Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej w K. na rzecz powoda E.K. kwotę 10 000 zł zadośćuczynienia i kwotę 5 032 zł

odszkodowania w związku z zachorowaniem powoda na gruźlicę w czasie odbywania kary pozbawienia wolności, oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach postępowania. Po rozpoznaniu apelacji obu stron, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 26 października 2018 r., podwyższył zadośćuczynienie do kwoty 40 000 zł, oddalił apelację powoda w pozostałej części oraz apelację pozwanego w całości i rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego. W skardze kasacyjnej od tego wyroku powód domagał się przyjęcia jej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Oparcie wniosku na oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). O przyjęciu skargi kasacyjnej do

rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r. Nr 13, poz. 230).

Oczywista zasadność skargi polega, w ocenie powoda, na oczywistym naruszeniu art.445 § 1 k.c., polegającym na przyznaniu mu zaniżonego i nie satysfakcjonującego powoda zadośćuczynienia. Skarżący nie wykazał jednak rażącego odstąpienia przez Sąd drugiej instancji od ukształtowanej praktyki sądowej albo pominięcia istotnych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia lub też nieuwzględnienia wszystkich aspektów sprawy, ze skutkiem w postaci rażąco niewspółmiernego określenia jego wysokości (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: postanowienie z 27 lutego 2018 r., I CSK 634/17, nie publ.; wyrok z 29 października 1999 r., I CKN 173/98, niepubl.; wyrok z 27 lutego 2004 r., V CK 282/03; wyrok z 15 lutego 2006 r., IV CK 384/05 oraz postanowienia z 25 sierpnia 2011 r., I CSK 54/11, nie publ. oraz z 27 marca 2018 r., V CSK 515/17, nie publ.). O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej kwestionującej wysokość przyznanej stronie na podstawie art. 445 § 1 k.c. sumy pieniężnej można więc mówić wówczas, gdy w stanie faktycznym danej sprawy wysokość ta jest rażąco zaniżona albo zawyżona; analiza motywów zaskarżonego orzeczenia wskazuje, że Sąd Apelacyjny starannie rozważył okoliczności decydujące o wysokości zasądzzonego na rzecz powoda świadczenia. W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji, odstępując od obciążania powoda kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego (art.102 k.p.c.). O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 6 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714, ze zm.)

as]

aj

